SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 628/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. V. Š., B., zastúpeného advokátkou Mgr. Z. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 20 CoE 121/2011 a jeho uznesením z 21. júla 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 69/2012 a jeho uznesením z 12. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. V. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2013 doručená sťažnosť Mgr. V. Š. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „povinný“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský

súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 CoE 121/2011 a jeho uznesením z 21. júla 2011, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 69/2012 a jeho uznesením z 12. septembra 2012.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení povinného v exekučnej veci oprávnenej V., a. s., B. (ďalej len „oprávnený“), o vymoženie 38,13 € s príslušenstvom vedenej Okresným súdom Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 Er 768/2010. Okresný súd uznesením z 23. marca 2011 č. k. 8 Er 768/2010-65 vyhovel námietkam povinného proti exekúcii, keď konštatoval, že tieto sú dôvodné, a preto *„je exekúcia neprípustná“*. O odvolaní oprávneného rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 20 CoE 121/2011 z 21. júla 2011 tak, že *„uznesenie Okresného súdu... zo dňa 23. 03. 2011 mení tak, že námietky povinného proti exekúcii zamieta“*. Dovolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 69/2012 z 12. septembra 2012 zamietol.

3. Podstatou sťažovateľových námietok je tvrdenie, že bolo *«začaté exekučné konanie v prospech oprávneného označeného v upovedomení o začatí exekúcie ako „V. kraj. pob. B...“»*. Uvedené označenie je podľa názoru sťažovateľa *«úplne zmätočné, keďže žiadna právnická osoba s názvom (obchodným menom) „V. kraj. pob. B.“ neexistuje. Ide zrejme o označenie bývalej verejnoprávnej zdravotnej poisťovne...»*. Exekútor teda *„vedie exekúciu v prospech subjektu, ktorému exekučným titulom nie je žiadne právo priznané...“*. Postupom a uznesením krajského súdu, ktorý zmenil rozhodnutie okresného súdu o neprípustnosti exekúcie a jeho námietky proti exekúcii zamietol, ako aj rozhodnutím najvyššieho súdu o zamietnutí jeho dovolania bolo podľa názoru sťažovateľa porušené jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd... uznesením zo dňa 21. 07. 2011, sp. zn. 20 CoE/121/2011 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy...

2. Uznesenie Krajského súdu... zo dňa 21. 07. 2011, sp. zn. 20 CoE/121/2011 sa zrušuje.

3. Najvyšší súd... uznesením zo dňa 12. 09. 2012, sp. zn. 6 Cdo/69/2012 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy...

4. Uznesenie Najvyššieho súdu... zo dňa 12. 09. 2012, sp. zn. 6 Cdo/69/2012 sa zrušuje.

5. Krajský súd... a Najvyšší súd... sú povinní zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania...“

II.

5. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Sťažovateľ sa domáhal toho, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy sťažnosťou napadnutými rozhodnutiami menovaných všeobecných súdov.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 264/2011).

9. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu (vrátane práva na spravodlivé konanie) je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy [ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)] podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04,

IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Rovnako ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

11. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

12. Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku (odvolania či dovolania) uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného odvolania či dovolania vôbec boli naplnené.

13. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný

súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocesnými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

14. Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

15. Ústavný súd z tohto hľadiska (body 13 a 14) preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 69/2012 z 12. septembra 2012, ktorým zamietol dovolanie sťažovateľa. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd po uvedení priebehu a výsledku konania na okresnom súde a krajskom súde v podstatnom oboznámil dovolaciu argumentáciu sťažovateľa:

«Proti uzneseniu odvolacieho súdu povinný podal dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie tvrdiac, že jeho právne závery majú znaky svojvôle a arbitrárnosti, úplne vybočili z právneho rámca vymedzeného príslušnou právnou úpravou a odchýlili sa od konštantnej judikatúry, ktoré pochybenie

malo za následok porušenie jeho práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, zakladajúce vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p., a tiež vadu v právnom posúdení veci. Podľa povinného je predmetná exekúcia postihnutá vadou spočívajúcou v nedostatku aktívnej legitimácie, keďže je vedená v prospech neexistujúceho oprávneného. Žiadna právnická osoba označená ako „V., krajská pobočka B.“ totiž neexistuje. IČO uvedené v exekučnom titule patri inému subjektu s odlišným obchodným menom, V., a. s., ktorá nemá sídlo v..., ale na... Súdnym exekútorom označený oprávnený je zameniteľný s iným, už zaniknutým subjektom, „verejnoprávnou“ V., ktorá sa členila na pobočky a mal dokonca sídlo v... Povinný tiež tvrdí, že i exekučný titul, rozhodnutie Ú., má nedostatky, ktoré ho robia nespôsobilým byť riadnym, materiálne vykonateľným exekučným titulom. Nielenže neobsahuje presnú individualizáciu oprávneného, ale dokonca ho neoznačuje vôbec.»

Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Dovolací súd konajúci o dovolaní povinného, po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 240 ods. 1 O. s. p.) a proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 239 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže dovolanie smeruje proti uzneseniu (§243a ods. 3 O. s. p.), a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a d rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O. s. p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ tieto mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale aj podľa ich obsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedenú zákonnú povinnosť ustanovenú v § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O. s. p., dovolací súd sa predovšetkým zaoberal otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných V § 237 písm. a) až g) O. s. p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku

právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). V dovolacom konaní žiadna z týchto vád nevyšla najavo.

Pokiaľ povinný v dovolaní vytýka odvolaciemu súdu, že svojím postupom a rozhodnutím sa dopustil vady podľa § 237 písm. f) O. s. p., pričom túto vadu vidí v tom, že odvolací súd sa odchýlil od konštantnej judikatúry, úplne vybočili z právneho rámca vymedzeného príslušnou právnou úpravou a poprel zmysel a účel relevantných právnych noriem, robí tak neopodstatnene.

O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení (napríklad oprávnenia byt' prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.) priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany a uplatnenia jeho práv. Procesná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. sa nezakladá právnym posúdením veci.

V danom prípade povinný procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f) O. s. p. nevyvodzuje z toho, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať v zmysle vyššie uvedeného. Vyčíta mu spôsob, ako na vec aplikoval právne predpisy („Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnom názore, ktorý je v príkrom rozpore s dlhoročnou konštantnou judikatúrou, pričom úplne poprel zmysel a účel relevantných právnych noriem.“). Povinný tu teda namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z určujúceho – obsahového – hľadiska (viď § 41 ods. 2 O. s. p.) nejde zo strany povinného o námietku vady podľa § 237 písm. f) O. s. p., ale o námietku inú, ktorú povinný uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov odvolacieho súdu (jeho právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založil svoje rozhodnutia (k tomu viď nižšie).

Pokiaľ povinný vadu podľa § 237 písm. f) O. s. p. vyvodzuje i z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na záveroch, ktoré javia znaky svojvôle a arbitrárnosti a nie

je ani dostatočne odôvodnené (ktoré vady by za určitých podmienok mohli mať skutočne za následok porušenie zásad spravodlivého súdneho konania), robí tak tiež neopodstatnene. Právne závery odvolacieho súdu totiž nie sú svojvoľné a arbitrárne a sú náležité a správne odôvodnené.

Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

Účastníkmi exekučného konania sú teda predovšetkým oprávnený a povinný. Vymedzenie ich postavenia v exekučnom konaní je len procesné; rozhodujúce je to, kto sa v návrhu na vykonanie exekúcie označí za oprávneného a koho uvedie ako povinného, bez ohľadu na to, či tomu zodpovedá právny a skutkový stav (aktívna alebo pasívna vecná legitimácia). Vykonanie exekúcie ale prichádza do úvahy len v prospech toho, kto má podľa exekučného titulu právo na plnenie (aktívna exekučná legitimácia), a len proti tomu, kto je označený ako povinný v exekučnom titule (pasívna exekučná legitimácia).

V preskúmavanej veci návrh na vykonanie exekúcie podala dňa 24. júna 2010 súdnemu exekútorovi V., a. s., so sídlom..., B., IČO:... [za ktorú konal jej Štatutárnym zástupcom právne účinne poverený zamestnanec (§ 21 ods. 1 písm. b/ O. s. p.), riaditeľ krajskej pobočky v B.,]. Urobením tohto procesného úkonu sa V., a. s., stala účastníčkou exekučného konania v procesnom postavení oprávnenej, ktoré jej procesné postavenie sa účinne (§ 37 ods. 3 Exekučného poriadku) dosiaľ nezmenilo. K takej zmene v jej procesnom postavení rozhodne nedošlo tým, že súdom poverený súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie (ale aj v iných svojich procesných úkonoch) za oprávnenú mylne označuje [zaiste nesprávne vychádzajúc z označenia osoby konajúcej za oprávnenú (riaditeľ krajskej pobočky)] „V., kraj. pob. B.“. Odvolací súd, na rozdiel od exekučného súdu, preto správne uzavrel, že vada v označení oprávnenej v písomných procesných úkonoch súdneho exekútora nezakladá dôvodnosť námietky povinného proti exekúcii.

Dovolací súd k dôvodom odvolacieho súdu uvedeným v jeho napadnutom rozhodnutí, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje, ešte poznamenáva, že podľa jeho názoru je identita oprávnenej plne zachovaná dokonca aj v procesných úkonoch súdneho exekútora aj napriek jeho pochybeniu v označení oprávnenej. Pri (mylnom) označení oprávnenej súdny exekútor totiž uviedol aj „IČO:..“, ktorá patrí (ako to správne uvádza aj povinný) len V., a. s., so

sídlom..., B.), a nie jej pobočke v B... (porovnaj ustanovenia § 27 zákona č. 540/2001 Z. z. o Štátnej štatistike).

Povinný v dovolaní tiež tvrdí, že exekučný titul, rozhodnutie Ú. zo 14. augusta 2009, č. DK 91/000001/2009/R, má nedostatky, ktoré ho robia nespôsobilým byť riadnym, materiálne vykonateľným exekučným titulom. Tvrdí, že oprávnenou predložený exekučný titul nielenže neobsahuje presnú individualizáciu oprávneného, ale dokonca ho neoznačuje vôbec.

Toto tvrdenie povinného nemá oporu v exekučnom titule.

Z rozhodnutia Ú. zo 14. augusta 2009, č. DK 91/000001/2009/R (originál ktorého je založený v spise exekučného súdu na č. l. 4-9) vyplýva, že ním bolo rozhodnuté o odvolaní platiteľa poistného Mgr. V. Š. proti platobnému výmeru č. 2504-1/2003 z 9. januára 2004 vydanému V. so sídlom v B., ktorým bola platiteľovi poistného uložená povinnosť zaplatiť dlžné poistné a poplatok z omeškania na účty V. (č. l. 10-13 spisu exekučného súdu).V rozhodnutí Ú. za prvým označením V., t. j. toho, v prospech ktorého subjektu má platiteľ poistného plniť, je uvedené, že v ďalšom texte rozhodnutia bude pre tento subjekt používaná skratka „zdravotná poisťovňa“. Z výrokovej časti rozhodnutia Ú. v znení: „Platiteľ poistného je povinný zaplatiť do 8 dní po doručení tohto rozhodnutia, na účet zdravotnej poisťovne, vedený v Štátnej pokladnici...“ preto nepochybne vyplýva, kto je oprávnený z toho rozhodnutia orgánu verejnej správy. Kto je právnym nástupcom bývalej „verejnej“ V., vyplýva priamo zo zákona (§ 74 zákona č. 581/2004 Z. z.).

Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu je správne a preto dovolanie povinného proti nemu treba uznesením zamietnuť podľa § 243b ods. 1 a 4 O. s. p.»

16. Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že v dovolacom konaní nedošlo k odňatiu možnosti preskúmavania napadnutého výroku odvolacieho súdu, pretože najvyšší súd postupoval v súlade s normami občianskeho súdneho konania, ak zamietol dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 69/2012 z 12. septembra 2012

obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

17. Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 20 CoE 121/2011 a jeho uznesením z 21. júla 2011, ktorým na odvolanie oprávneného uznesenie okresného súdu z 23. marca 2011 zmenil tak, že námietky povinného (sťažovateľa, pozn.) zamietol (pozri bod 2). Ústavný súd sa preto v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal aj tvrdením sťažovateľa o porušení označených práv predmetným rozhodnutím krajského súdu.

19. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

20. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia

príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

21. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

22. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04, I. ÚS 200/2012) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

23. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

24. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

25. Po odmietnutí sťažovateľovej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označených rozhodnutí menovaných všeobecných súdov a priznaním mu náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2013